

Majláth Dániel

körömcsipesz

abból a leszakadt körömdarabból a földön
indult ki minden annak a helyét kerestem
egész éjjel a nőkön amíg odakint halkan
villámokkal morgott a szájkosaras ég
és én minden moccanásban hallgatni akartam
de most a hangzavartól kérem hogy „taníts meg”
egy kiömlött sörtőcsa fölött őrködöm
miközben a testeknek csapódó tincsek
a bőrökön hajszálerekké változnak
néha megdobbannak a lila izzásokban
mi meg csak lustán dorombolunk a felszerelt
mesterséges csillagok tömegsírjában
és én szeretném tudni isten milyen érzés
meg a szeretet szabadság kényelem
szentháromsága egy ölelésben
mert most tapasztalom hogy a szeretetben
nincsen rossz csak megfáradt jó
hogy az emberen két dolog nem tud hazudni
a szemek és a nemi szervek
valamint hogy bármit megtesznek azért
hogy valamit hazavigyenek a flitteres éjszakából
van aki csak egy kis szilánkért betör egy ablakot
az a másik meg a körmével együtt
lehet hogy a legfontosabb részét vesztette el

retrográd

Annyiszor végignéztem már
a hajnal császármetszését.
Rúzscsók, foltja az égen vár.
Meghagyott ajakhús vagyok,
amit a száj már nem tép szét.

Lehűl a sötét, a tegnap
szép lassan elhagyja magát,
vánszorog, vonaglik, megcsap,
ahogy a kígyók vedlenek,
csak itt a bőr kúszik tovább.

Fű vagyok: játék kaszáknak.
Érzem ma, holnaptól érek.
Fölöttem madarak szállnak,
mint eltörött ujjak közül
kipörgő pillangókések.

Eltátott szemek, lehunyt száj

Úgy eredt el az eső, mint mikor
egy ragtapaszt húznak le a bőrről.
Átizzadt lepedő most a város.
Elképzelek dolgokat, például
ahogyan épp nem nekem vetkőzöl.
Pizsamás a fény. Minden fal álmos.

*

Önmagam vagyok – ez a változás:
konkrétumok, miket itt hagy neked.
Rajzokba, ha lelket fordít a szín.
Egy forgóajtóban játszó kislány,
vagy akár pirosuló, csillagmeleg
kéznyomok az idő combizmain.

*

Mint a fotelre ledobált szennyes
vagyunk egymásnak hajítva néha.
Várom, hogy összeakadjon egy gomb.
Galacsinokat dobál az árnyék –
a jelened hajlítgat a néma
szobán, hogy a léted is belevond.

*

Figyelj: szeretlek. Akárki is vagy.
A csend gyulladás, a csók szájsebész.
Az ölekezés egy halkán súgott,
szemből kiértett félmondatnyi harc.
És most könnyű minden, csak az nehéz,
hogy nem érzem magamon a súlyod.